

[Søren Andersen.]

for den enkelte, det koster også for samfundet i form af manglende effektivitet.

Arbejdsanvisningen må derfor tilpasses et samfund i vækst og gennem sin effektivitet øge denne vækst. Lad mig sige det på den måde, at vi har brug for en arbejdsanvisning så god og så hurtig på sin plads, at den i allerhøjeste grad kommer til at virke som en service. Den forløbne udvikling inden for arbejdsløshedsforsikringen gør altså en modernisering af arbejdsanvisningen mere og mere påkrævet, og spørgsmålet er også, om den nuværende form er tidsvarende og hensigtsmæssig. Det skal jeg ikke uddybe videre i dette forholdsvis korte indlæg, men jeg har mine tvivl om, at det er tilfældet.

Lovforslaget er også inde på en ændring af og i det hele taget et hurtigere tempo i beregningen af understøttelsens størrelse. Jeg tror slet ikke, at dette lovforslag er udarbejdet på en sådan måde, at det med nogen rimelighed kan være udgangspunkt for den fornyelse af arbejdsløsheds-kassernes administration, som er så påkrævet og så ønskelig. Den gamle fagdeling med dens væld af kontorer betyder en urimelig dyr administration såvel for arbejderne selv som også for samfundet med hensyn til dettes tilskud. Jeg ser sådan på det, at når lovforslaget her er inde på en forenkling, er det faktisk kun udtryk for, at flere og flere erkender, at det er fornødent.

Jeg lagde også mærke til den fremtrædende plads, som Verdens Gang, det socialdemokratiske tidsskrift, forleden gav forskningsleder Bent Andersens artikel om, at vi trænger til en ny socialreform. Bent Andersen kommer her ind på de mange inkonsekvenser i vor sociallovgivning, de forskellige ydelser, som man efter de forskellige love kan få, i mange tilfælde for samme transårsag, og han kommer endvidere ind på de administrative besværligheder, der ligger i overgang fra den ene sikringsordning til den anden.

Jeg venter ikke, at den højtærede minister med udgangspunkt i denne debat skal nedsætte nogen kommission; men jeg glæder mig dog alligevel over at høre, at den højtærede minister var inde på, at der burde nedsættes et sagkyndigt udvalg, og at der allerede er foregået visse forhandlin-

ger, taget visse skridt i denne retning. Men hvad ligger der i at nedsætte et sagkyndigt udvalg? Hvem skal de sagkyndige være? Er det ministerielle embedsmænd, eller ønsker man virkelig problemet gennemløjet og fremlagt for en kommission? Jeg tror, det sidste vil være rigtigst. Jeg tror, at den højtærede minister skal tænke én gang til over, om man ikke skulle gå videre end til et sagkyndigt udvalg. I hvert fald er jeg interesseret i at vide, hvad der ligger i dette sagkyndige udvalg. Jeg tror, problemet er af en sådan art og en sådan bredde, at det trænger til en gennemgang i en kommission. Vi fra vor side vil da være meget interesseret i, at problemerne med arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring ses i et betydelig videre perspektiv, ses i det vide perspektiv: selve sikringsordningens placering i det almindelige sociale sikringsystem her i landet. Det var også noget af det, Bent Andersen var inde på, og jeg tror, det er fornødent, at disse brede overvejelser finder sted i et lige så bredt forum.

Asger Jensen: Jeg har ikke tænkt mig her ved første behandling at gå ind på alle de enkelte paragraffer og enkelte forslag, der er stillet; men jeg vil dog gerne gøre nogle principielle betragtninger gældende, thi når vi beskæftiger os med lovgivning om arbejdsløshedsforsikring, kan vi efter mit partis mening ikke undlade at drøfte hele spørgsmålet om denne forsikrings struktur.

Det konservative folkeparti har flere gange peget på, at vort principielle ønske er, at man slår alle de godt 65 arbejdsløsheds-kasser med deres snart 4.000 afdelinger sammen til én stor arbejdsløshedsforsikring. Denne opgave bliver jo ikke vanskeligere at klare derigennem, at der i kasserne tilsammen er rådighed over mere end en halv milliard kroner.

Som det er nu, må medlemmerne af Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse — som det ærede medlem hr. Bladt var inde på — betale 12 gange så meget i kontingent som de bedre stillede smede, idet en arbejdsmand skal betale over 300 kr. om året imod en smeds godt 25 kr. om året. Det kan ikke være rigtigt, at der helt skal mangle indre solidaritet disse kasser imellem, når det offentlige tilskylder store beløb hvert år.

Det aktuelle lovforslag går i korthed ud